

ANKE DE GRAAF

Cindy's gelukkig
weekend

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Ik zal je eens een vreselijk interessant verhaal vertellen,’ zei ik. Ik lag languit op het bed in een droom van een zachtroze, nylon slaapgewaad met veel wit, breed kant en fladderige stroken. Ik had het ding na lang overleg en rijp beraad gekocht in een heel klein, bijzonder duur en chic winkeltje in Verona, enkele dagen voor ik naar Holland afreisde en ik voelde me er een koningin in.

‘Je lijkt wel een prinsesje,’ (dat was toch een stap terug) zei Charlotte Helmer, mijn vriendin, door familie en vrienden gewoonlijk Kik genoemd, bewonderend, toen ze me voor de eerste maal in de stroken gedoken uit de badkamer zag schrijden, ‘een prinsesje uit een sprookjesboek. Wat die pon betreft dan.’

‘Het is gewoon een van mijn daagse nachthemden,’ zei ik, en Kik bromde iets van ‘in weelde grootgebracht’ en ‘later een ontevreden vrouw; nee, dan ik in m’n...’

Maar nu was ze aan de nylondroom gewend en ze keek er zelfs niet meer naar.

Ik lag dus op het bed en zei: ‘Ik zal je eens een vreselijk interessant verhaal vertellen.’

‘Hè, ja.’ Kik, die voor de spiegel stond en

met ongelooflijke volharding probeerde een plukje van haar korte, blonde haren tussen de pennetjes van een krulspeld te vangen en dat plukje dan schielijk op te rollen, Kik wendde zich onmiddellijk om. Ze keek met een hoofd, half prikdingen half piekhaar, naar me. ‘Een vreselijk interessant verhaal, daar heb ik nu juist zin in.’

Ze liet het restant van de krulspelden onbekommerd achter op de wastafel en liet zich op het voeteneind van mijn bed zakken. Ze leunde met een krulspeldvrij gedeelte van haar bol tegen het lichte behang en keek onderzoekend naar me.

‘Ik heb de hele dag al het gevoel,’ zei ze langzaam, ‘dat je me iets wilt vertellen, dat je met een groot geheim rondloopt. Maar je kwam er maar niet mee voor den dag. Vanmorgen was tante Jo er en zeurde voortdurend over bladerdeeg, amandelvulling en spritsbeslag en vanmiddag in de stad hadden we ook geen tijd om rustig te praten. Je rende van de ene winkel met dikke truien naar de andere winkel met dikke truien. Streep zus en streep zo. Welke vind jij het mooiste, Kik? Ik weet het niet. Je moet zelf kiezen.’ Ze trok weer het vervelende gezicht van vanmiddag. ‘En ik was zo gek

van die truien! Maar nu...' ze straalde weer, 'nu hebben we nog een hele nacht voor ons! Begin!'

Ze keek me met grote ogen vanonder twee op haar voorhoofd hangende krulpenen aan.

Ik knikte en slikte. 'Luister,' zei ik, '...'

Laat ik eerst iets over mezelf vertellen.

Ik woon in Italië, in een knots van een villa dicht bij een dorpje Bardolino, aan de rand van het Gardameer. Het huis heeft heerlijke, lichte kamers, een brede, marmeren trap en een hall, waarin je met vooruit verzekerd succes een dansavondje kunt organiseren. De band moet dan op het bordesje, halfweg de trap, zitten. En spelen.

Rondom het huis is een grote tuin vol bloemen en bloeiende struiken. Het hele zaligheidje, want ik ben stapelgek op ons huis, het hele paleisje staat, zoals ik al zei, aan de rand van het heerlijke Gardameer en we hebben heus niet zo lang behoeven te zoeken naar een toepasselijke naam. 'Bel Sito' heet het, hetgeen in het Nederlands 'Prachtig uitzicht' zal betekenen.

Mijn vader is Engelsman. Hij is lang en recht, echt zoals een Engelsman behoort te

zijn. Hij heeft pientere ogen en een lok op zijn voorhoofd. Hij heeft, zoals men dat noemt, ‚belangen’ in een groot touringcarbedrijf dat zijn wagens kriskras door Italië laat rijden en ze uitstapjes laat maken naar Joegoslavië, Zwitserland en Frankrijk.

Mijn moeder is een Hollandse. Ze was nog heel jong toen ze met Brian Parker, zo heet paps, huwde en met hem naar het voor haar verre land trok. Italië: zon, wijn, bloeiende bloemen en blauwe meren.

Een flink deel van haar hart is echter altijd in Holland achtergebleven en ze was zielsgelukkig toen er na enkele jaren al een meisje uit Nederland kwam om haar in de huishouding te helpen. Martha Burger heette dat meisje en ze kwam uit Purmerend. Ze is nog steeds bij ons. Ik noem haar nu gewoon Martha en mams gaat met haar om als met een zuster. Zij leerden me samen het Nederlands zoals men dat behoort te spreken. Martha heel alleen leerde me het dialect van West-Friesland en vele specifiek Amsterdamse woorden. Wat dat betreft, heb ik geluk gehad. Ik leerde spelenderwijze drie talen. Italiaans natuurlijk, Engels van daddy en Nederlands van mams en Martha.

Toen ik een jaar of dertien, veertien was,

zocht ik een correspondentievriendinnetje in Holland. Het werd Kik Helmer en zij schreef me vele, lange brieven en ze stuurde me boeken. Mijn moeder was erg blij met dit contact met Holland en ze nodigde de familie Helmer in de zomer uit bij ons te komen logeren. Wat ze graag deden. En nu was ik, het was oktober en ik vond het vreselijk koud, nu was ik naar Amsterdam gereisd om een paar weken bij Kik door te brengen. Ik wilde de Kalverstraat zien en het paleis op de Dam, het kleine eethuisje, waar Kik dikwijls kwam en het Vondelpark, waar ze wandelde met haar vriendjes.

‘Luister,’ begon ik dus, nog steeds languit op het bed met Kik aan mijn tenen, ‘moeder heeft me vlak voordat ik wegging, iets verteld, waaraan ik nu voortdurend moet denken.’

Kik knikte. Ze kon voorzichtig ‘ja’ knikken, zonder door haar krulspelden geprikt te worden.

‘ik heb je geloof ik weleens geschreven, dat mamma mia in Enkhuizen werd geboren.’ Ik was nu ook gaan zitten en leunde naast Kik tegen het behang. Mijn benen bengelden over de rand van het bed. Het rood op mijn teennagels paste niet bij het roze van mijn pon.

‘Mams heeft nog nooit anders gedaan dan Enkhuizen bejubelen. Nergens op de wereld is het beter en mooier dan daar. Is dat zo?’ Ik keek van opzij naar Kik.

‘Ik, eh, ik ben nog nooit in Enkhuizen geweest,’ moest ze bekennen, ‘het ligt ergens daar,’ ze wees zonder haar hoofd te wenden naar de stevige muur achter ons, ‘en ik dacht, dat het een klein, stil stadje was. Maar als je moeder zegt...’

‘Ja. Mijn moeder zegt, dat de warme zon in Italië het niet halen kan bij een frisse regenbui in Enkhuizen. Het ene sloopt je, zegt mams, en het andere fleurt je op. En de aanblik van het Gardameer is beslist niet mooier dan het uitzicht over het IJsselmeer, als je bij de aanlegsteiger van de Urkerboot staat. Dat zegt mams.’

‘Het kan zijn,’ gaf Kik met een lichte zucht toe. Ze had tot nu toe het schoon van haar vaderland wel aan de kust bezocht en op de Veluwe, maar Enkhuizen was aan haar belangstelling voorbijgegaan. Enfin, ze was nog jong, het was niet te laat.

Ik zei: ‘Ik ben nog nooit in Enkhuizen geweest. En we hadden er heus weleens heen kunnen gaan. In de vakantie. Nu gingen we naar

de bergen van Noord-Italië of naar Beieren. Paps heeft geld genoeg om naar Nederland te rijden of te vliegen.'

'Ja, waarom gebeurde dat eigenlijk niet?' vroeg Kik nu ook met verbazing.

'Omdat mijn moeder destijds na een vreselijke ruzie met haar ouders met mijn vader is weggegaan.' Ik trok mijn benen op, stopte de voeten onder het nylon. M'n tenen keken me zo brutaal aan. Alsof ik iets vertelde, waar een ander niets mee nodig had, naar hun mening. Maar waar bemoeiden ze zich mee!

'Haar ouders wilden niet, dat zij met hem ging trouwen. Hij was een vreemdeling, hij sprak hun taal niet, ze konden dus niet samen babbelen en ze waren ervan overtuigd, dat hij haar diep ongelukkig zou maken. Haar meenemen naar een ver, vreemd land, want Italië lag voor hen toen aan het einde van de wereld. Hij zou haar daar vol kommer en ellende achterlaten.'

'Nou.. ' zei Kik met een lange uithaal. En we dachten allebei aan de prachtige kamers, de heerlijke meubelen en de zachte tapijten in 'Bel Sito'. 'Kommer en ellende nou direct...'

'Nu ben ik hier in Nederland,' de roodge-lakte nagels gluurden nieuwsgierig onder een

roze nylonstrook uit, ik trok ze er schielijk onder, 'en nu wil ik naar Enkhuizen. Mams heeft me zelfs gevraagd naar Enkhuizen te gaan. Ze heeft me extra geld meegegeven om daar in een hotel te logeren. Vier of vijf dagen. Ik moet Enkhuizen voor haar gaan verkennen. Het verleden zoeken.'

Kik knikte vol ontzag naar me. Ze krabde met de akelig scherpe punt van een kam tussen haar krulspelden. 'Ga je alleen?' vroeg ze dan.

'We kunnen best samen gaan,' zei ik, 'maar jij moet werken. Als we nu het komende weekend nemen? Of ik ga een dag eerder en verken het stadje alvast. Want twee dagen is toch niet veel. Laten we eens, hoe zeggen jullie dat: spijkers met koppen slaan.'

Ik ging fier en tot grootse plannen in staat tegen het behang leunen. Kik keek me recht aan. 'Je hebt iets van je vader,' constateerde ze verrukt, want ze adoreert paps.

'Als ik er nu donderdag heen ga, of vrijdag,' dacht ik overluid verder, 'dan weet ik al veel voordat jij zaterdagmorgen komt.'

'Ja,' knikte Kik instemmend, 'als jij donderdag naar Enkhuizen gaat, laten we zeggen donderdagavond, dan heb je de vrijdag om rond te

neuzen en dan kom ik zaterdagmorgen vroeg. Waar wil je logeren? In een hotel? En heb je zoveel geld?’

Ik knikte. Geld genoeg voor ons beiden.

Diep in de nacht, het was zeker drie uur en ik droomde, dat ik met Mario Veransi op het meer roeide en dat we een grote vis zagen zwemmen, dicht onder het wateroppervlak, we konden hem zo pakken, toen Kik me wakker schudde. Ze trok me aan een nylonmouw.

‘Cindy,’ zei ze, ‘je zou me een vreselijk interessant verhaal vertellen. Maar...’

‘Stil,’ siste ik, want ik dacht: als ze opschiet kunnen Mario en ik de vis misschien toch nog vangen, we hebben een schepnet in de boot, ‘dat vertel ik je in Enkhuizen wel.’

Donderdagavond reisde ik naar Enkhuizen.

De trein wiebelde en schommelde over de rails. Ik wiebelde en schommelde mee. De vrouw naast me, die dik, warm en moe was, raakte me voortdurend met een dikke wintermantelarm aan. Ik keek van opzij naar haar. De vrouw leek een beetje op Martha en op de zuster van Martha, die ik van foto’s kende. Ze had een rood, bol gezicht. Zo heel anders dan de vrouwen in Italië, die over het algemeen smal, benig en vaalwit zijn. De vrouw zat breeduit